

[Ministeren for europæiske markedsanliggender.]
virring om, hvordan man skal løse dette problem. Navnlig fordi nogle af partierne her i denne sal ønsker at gøre fortrolighedskravet videregående end til markedsudvalget, mens andre ikke ønsker at føre det længere end til markedsudvalget, men pudsigt nok er det de samme partier — eller repræsentanter for de samme partier — som synes, at man bør behandle de samme sager i de stående udvalg, hvad der i virkeligheden ville kræve, at man havde samme fortrolighedskrav i forbindelse med fremlæggelsen i disse udvalg.

Jeg har haft den glæde at drøfte problemerne timelangt i går med det underudvalg, som markedsudvalget har måttet nedsætte, fordi vi ikke her i folketinget har kunnet blive enige om at lave en lov eller ændre folketingets forretningsorden, og jeg har konstateret, at der er en høj grad af enighed mellem alle i denne sal — og i høj grad er enighed mellem folketinget og regeringen — om, hvordan disse problemer skal løses. Det er givet, at man er inde på, at man skal lave andre ordninger end dem, der hidtil har eksisteret, andre regler end dem, der eksisterer.

Den aktuelle debat om landbrugsaftalen er et eksempel på, at man behøver mere nøjagtige regler for, hvordan man skal forholde sig mellem regering og folketing, og det er vi fra regeringens side fuldstændig indstillet på at acceptere. Jeg ved, at statsministeren om lidt vil komme nærmere ind på disse procedureproblemer.

Må jeg gøre et par bemærkninger om de kommentarer, der har været fremsat om de økonomiske konsekvenser og det økonomiske indhold. Det var interessant at høre, at hr. Anders Andersen var enig i konklusionen, som hr. Nyboe Andersen nåede frem til. Hr. Anders Andersen sagde oven i købet, at det var jo en selvfølge, at han var det. Det ved jeg nu ikke. Det må vel skyldes, at de er medlemmer af samme gruppe, at man skal få den opfattelse, for det fremgår bestemt ikke af det, de to herrer har sagt i de seneste dage. Hvis jeg har fulgt rigtigt med, så hører hr. Anders Andersen til den gruppe af mennesker, der påstår, at det, vi har tabt ved forliget, er omkring 1/2 milliard kr. på årsbasis efter det regnestykke, som landbrugsorganisationerne har arbejdet med og

er mødt op med. Hr. Nyboe Andersen citerede organisationernes tal, men jeg forstod det sådan, at hr. Nyboe Andersen ikke selv tilsluttede sig disse beregninger. Han undlod — måske klogeligt som den gamle økonomiprofessor, han er — at kommentere dem, men han kom med sine egne udlægninger og sagde — hvis jeg har hørt rigtigt — at han skønnede, at omkostningerne af dette forlig ville beløbe sig til hundreder af millioner kroner op til 1978. Det er jo noget helt, helt andet end, at tabet, som man har påstået fra landbrugets side, skulle være omkring 500 mill. kr. som resultat af forhandlingerne i Bruxelles forleden. Jeg synes, det kunne være interessant at få at vide, om jeg har misforstået hr. Nyboe Andersen, eller om hr. Nyboe Andersen virkelig vil kontrastisere landbrugets fantasital.

Sagen er jo den, at det netop drejer sig om beløb, der i hvert fald for det første år er under 100 mill. kr. Den margen, der overhovedet blev forhandlet om, ligger under 100 mill. kr., og derfor kunne tabet, selv hvis vi overhovedet ikke fik noget som helst ud af disse forhandlinger, aldrig blive mere end den margen, der forhandlede om. Da man altså fik en ordning, som stort set svarede til Kommissionens forslag, betød det rent faktisk, at man fik et beløb, som førte til en merindtægt for danske landbrugere på 2,3 milliarder kr. på årsbasis for det første år. Og det er mere, end landbrugets førstemand, hr. Anders Andersen, selv har angivet som sin mest optimistiske forventning. Derfor forekommer det mig noget ejendommeligt, at man nu vil bilde befolkningen ind, at der er tale om, at man kunne have fået 1/2 milliard kr. mere, for hvad vil det sige? Det vil altså sige, at hr. Anders Andersen rent faktisk mener, at man skulle have kunnet få 2,8 milliarder kr. mere til landbruget på årsbasis for 1973. Det er dog vist et så stort beløb, at selv de mest positive fællesmarkedstillængere, som har set de allerlyseste udviklingsmuligheder i fællesmarkedet, ikke har turdet nævne sådanne muligheder.

Jeg synes også, at udtalelserne fra slagteriernes direktør i London, som landbrugsministeren citerede, viser, at det ikke kun er, som hr. Anders Andersen lader formode, ved salg uden for Storbritannien, man vil få større salgsindtægter, og det burde vel være sådan, at landbruget efterhånden kom til at